
Údolí ticha

Podělili se o prosté jídlo, ale on o ně příliš nestál. Spíš hltal každé její slovo, když vyprávěla o zemích, o nichž zatím jen četl. Procházela se prý pod pyramidami za svitu měsíce, projela se po římských pahorcích, viděla starobylé chrámy v Řecku.

Sám se z Irska nikdy nedostal a obrazy, které svými slovy vytvářela, byly téměř stejně vábivé jako ona.

Napadlo ho, že je příliš mladá, aby toho tolik stihla, ale když to vyslovil, jen se pousmála.

„K čemu jsou světy,“ řekla, „když je nemůžeš využít? Já si užívám všeho dosyta, vína, jídla, cestování. To ty jsi ještě mládě, že se spokojíš s málem. Nikdy jsi netoužil poznat nové věci?“

„Myslel jsem, že až to půjde, zkusím třeba rok cestovat.“

„Jen rok?“ Zasmála se a luskla prsty. „Co je to rok? Nic, jen okamžik.“ Když se k němu naklonila, její oči připomínaly bezedné moře. „Co kdybys měl celou věčnost? Co bys dělal?“

Na odpověď nečekala, zvedla se a cestou k oknu za sebou nechala svůdnou vůni. „Ach, taková krásná noc. Hladí na kůži jako hedvábí.“ Obrátila se k němu a její oči se vyzývavě zaleskly. „Já jsem noční bytost a mám dojem, že ty taky. Takoví jako my se nejlíp projevují v noci.“

Cian vstal, a když teď k němu Lilith přicházela, ovanula ho její vůně mnohem silněji a víno mu začalo stoupat do hlavy. A spolu s vínem i něco omamného, co zatemňovalo jeho mysl jako droga.

Lilith k němu přistoupila, zaklonila hlavu a políbila ho. „A proč bychom tedy my dva měli trávit noční hodiny o samotě, že?“

Sen pokračoval v jejím kočáře, kde už jako v oparu viděl její rudé rty a plná bílá ňadra, kterých si směl nabírat plné hrsti. Smyslně se smála, když zápasil s její sukni, a pak vyzývavě roztáhla stehna.

„Silné ruce,“ prohodila, „hezká tvář. To je přesně to, co potřebuju. Posloužíš mi?“ Opět ho se smíchem kousla do ucha. „Co říkáš, hezký Ciane se silnýma rukama?“

„Aye, jistěže.“ Už nedokázal myslet na nic, než jak se do ní zaboří, a když to prudce udělal a rozhoupal kočár, zvrátila hlavu a oddala se mu.

„Ano, ano! Tvrdě, jen do toho. Ještě víc! Dostanu tě tam, kdes ještě nikdy nebyl, poznáš, cos ještě nepoznal.“

Cian se prudce pohyboval, dech se mu krátil, a když se blížil k vrcholu, žena opět zvedla hlavu.

Teď neměla modré, ale pekelně rudé oči. Cian se v hrůze pokusil odtáhnout, jenže marně, její ruce náhle obdařené nesmírnou silou ho držely na místě jako řetězy. Nohama se mu zahákla kolem pasu, a zatímco s ní marně zápasil, zaleskly se ve tmě její ostré zuby.

„Kdo jsi?!“ vykřikl. Nedokázal se ani modlit, jak silně ho ovládl strach. „Co jsi?“

Ona začala pohybovat boky a hnala ho neúprosně k vyvrcholení. Pak ho popadla za vlasy a zvrátila mu hlavu dozadu, aby odhalila krk. „Jsem velkolepá,“ řekla ještě, „a ty budeš taky.“

Vzápětí mu prohryzla hrdlo a Cian mezi šílenou bolestí a strachem vnímal už jen svůj křik. Palčivá bolest mu pronikala do krve a zasahovala do kostí. Do ní se však mísila strašidelná, nevyslovitelná slast.

Potom vyvrcholil, jako by se točil ve víru, zrazený vlastním tělem, a zároveň propadal smrti. Ještě se chvíli bránil, natahoval se ke světlu, jenomže bolest a slast ho stahovaly do propasti.

„Jen ty a já, hezký hochu, jen ty a já.“ Lilith se posadila a teď už si ho položila do klína jako dítě. Nehtem se škrábla do ňadra, až z ranky začala téct krev, která jí děsivě kapala i ze rtů. „Teď se napij. Napij se mě a budeš žít věčně.“

Ne. Nedokázal to slůvko vyslovit, ačkoliv v mysli ječel. Cítil přitom, jak z něj uniká život, ale když si jeho hlavu přitáhla k ňadru, z posledních sil se bránil.

A pak to ucítil. Její sytou, omamnou chuť a všecken ten věčný život. Přisál se jako děcko a s její krví se napil vlastní smrti.

* * *

Vampýr se probudil do tmy a absolutního ticha. Už od přeměny bylo jeho zvykem vstávat se západem slunce tišeji než vánek.

Přestože už tenhle sen dobře znal, znovu ho vyděsilo, když se viděl padat z útesu jako tehdy. Díval se na svou vystrašenou tvář, kterou v bdělém stavu nemohl vidět stovky let.

Svým osudem už se příliš netrápil. Přijímal ho, se vším, co poskytoval, a využíval ho, jak mohl. Měl k dispozici stovky let a celou dobu shromažďoval majetek, zážitky se ženami, luxus, svobodu. Co víc si muž mohl přát?

Že neměl tlukoucí srdce, byla v jeho situaci jen menší oběť. Živé srdce přece jen nakonec stárlo, sláblo, až se zastavilo docela.

Kolik lidí už viděl odcházet a umírat za devět set let své existence? To by nespočítal. A třebaže nemohl vidět svou tvář v zrcadle, věděl, že je téměř stejná jako tu noc, co ho Lilith proměnila. Tělo měl stále silné, kůži pevnou a bez vrásek, zrak jako rys. Dobře věděl, že jeho vlasy nikdy nezešediví a kůže nepovisne.

Snad jen občas, ve tmě a v soukromí, použil prsty, aby si prohlédl svou tvář. Výrazné lící kosti, mírný zářez na bradě, hluboko posazené oči, o nichž věděl, že jsou modré, ostrý nos a hezky tvarované rty. Všechno jako dřív, stále stejné. I tak si to někdy dotykem rád připomněl.

Vstal potmě. Protáhl si svalnaté, štíhlé tělo a odhodil černé vlasy z tváře. Narodil se jako Cian MacCionaoith a od té doby přijal i různá jiná jména, ale teď se opět vrátil k původnímu, vlastně i díky bratrovi, protože Hoyt by mu nikdy jinak neřekl. A protože válka, do níž se rozhodl zapojit, mohla jeho existenci ukončit, považoval za správné vrátit se k rodnému jménu.

Samozřejmě že by raději přežil. Podle jeho názoru považovali smrtelné nebezpečí za dobrodružství jen blázni nebo velmi mladí lidé. Ale pokud byl jeho osud skončit v tuto dobu na tomto místě, půjde alespoň s jistou grácií. A pokud v kterémkoli ze světů existovala nějaká spravedlnost, vezme Lilith do pekla s sebou.

Nechal zhasnuto, protože měl zrak stejně ostrý jako ostatní smysly, a přešel ke skříňce, kde skladoval sáčky s krví, dovezené z Irska. Bohové se totiž jaksí uvolili nechat vampýra a krev projít portálem v kamenném kruhu do jiného světa.

Šlo ovšem o prasečí krev. Cian se už staletí lidskou nežívil. Osobní volba, pousmál se, když otevřel sáček a nalil krev do poháru. A taky otázka vůle

a dobrých mravů. S lidmi musel žít, obchodovat a občas s nimi i spal, a tak se zdálo nezdvornilé je přitom i rdousit.

Životní styl, jaký si vybral, ho navíc udržel mimo jakékoli podezření, než kdyby musel každou noc odpravit nějakou lidskou dušičku. Honba za živým masem byla sice vzrušující a s chutí čerstvé krve se nedalo nic srovnat, ale jinak to byla z podstaty věci dost špinavá záležitost.

Zvykl se tedy na mnohem méně výraznou chuť prasečí krve a na pohodlí, že ji měl kdykoli po ruce, pokud dostal hlad, a nemusel se za ní honit po nocích.

Teď ji pil asi jako lidé ranní kávu, ze zvyku i pro rychlé povzbuzení. Se svíčkami nebo zatápěním v krbu se při mytí neobtěžoval.

Z ubytování v Geallu nebyl právě nadšený. Přestože šlo o královský hrad, cítil se v tom středověkém prostředí stejně nespůj jako Glenna nebo Blair.

Tuhle dobu už si jednou prožil a docela to stačilo. Teď dával přednost pohodlí moderní doby, bytům s koupelnami, elektřinou a čínské kuchyni s do náškou domů.

Když se oblékl, vyrazil do stájí, kde měl svého koně.

Bylo tam stále rušno. Sluhové a strážní pracující na geallském zámku mu raději šli z cesty a odvraceli oči. Někteří se dokonce tajně pokřižovali. Ale to Cianovi nevadilo.

Všichni už věděli, kdo je, protože jim učená gladiátorka Moira v ringu ukázala, co noční netvor jako on dokáže a jak musí být zabit.

Byla to dobrá strategie, když ho Moira požádala, aby spolu s Larkinem a Blair odchytil ty dva vampýry, co zabili její matku – královnu Geallu. Moira věděla, jak je důležité dostat je živé, a předvést lidem, co je to za netvory. Pak jednoho z nich v souboji zlikvidovala a prokázala schopnosti bojovnice a vůdkyně.

Za několik týdnů měla vést svoji zem do války s upíry. A vzhledem k tomu, že Geall žil v míru celá staletí, bude nesmírně obtížné udělat ze všech farmářů, obchodníků, dvorních dam a nejistých rádců vojáky.

Cian si nebyl jistý, zda Moira takový úkol zvládne, i když byla velmi statečná. A neuvěřitelně inteligentní, uvažoval cestou přes nádvoří ke stájím. Za poslední dva měsíce se taky nesmírně zlepšila v bojových uměních. Mimoto ji od malička také učili jak být správným vládcem a diplomatem a měla otevřenou mysl.

Během míru by své malebné zemi jistě uměla dobře vládnout. Jenže za války se panovník stával i hlavním velitelem.

Kdyby v tom měl nějaké slovo Cian, nechal by takový úkol raději na jejím strýci Riddockovi. Ale tak nebyly karty rozdány.

Uslyšel ji dřív, než ji uviděl, a ještě předtím vycítil. Málem se otočil a odešel, protože ho naštvalo, že právě narazil na ženu, na niž myslel.

Bohužel na ni myslel až příliš často.

Vyhýbat se jí nemohl, na to byli v tomhle boji příliš spojení. Vyklouznout v téhle chvíli by sice dokázal, ale považoval by se za zbabělce. Hrdost mu jako vždy zabránila jít snazší cestou.

Koně mu ustájili až v zadním stání, co nejdál od ostatních. Cian pochopil, že se štolbové a podkoní zdráhají ošetřovat démonova koně, a věděl, že se o bujného Vlada stará hlavně Hoyt a Larkin.

Teď se zdálo, že koně rozmazluje také Moira. Přinesla mrkev a jednu si položila na rameno a snažila se na ni Vlada nalákat.

„Já vím, že ji chceš,“ šeptala, „je sladoučká. Musíš si ji prostě jen vzít.“

To samé si Cian pomyslel i o téhle ženě.

Měla na sobě jemně modré šaty s krajkou na živůtku, takže bylo jasné, že trénink pro ten den už skončila. Přesto se na princeznu oblékala skromně. Na krku nosila stříbrný křížek, jeden z devíti, co stvořili kouzlem Hoyt s Glennou. Měla rozpuštěné vlasy, které v lesklých hnědých vlnách sahaly až k pasu, a na hlavě úzkou korunku, odznak svého úřadu.

Nebyla krásná, což si opět připomenul, a uvědomil si, že si to připomíná nějak příliš často. Spíš hezoučká. Drobná, štíhlá, s tváří jemných rysů. Ale ty oči. Zabíraly velkou část jejího obličejce a měly šedou barvu holubích pírek, když tiše pozorovala svět, nebo pekelného dýmu, pokud se rozčílila.

Cian si za dlouhá staletí užil krasavic dosyta, jako by to udělal každý chlap s trochou vkusu a zkušenosti. I když Moira nebyla krásná, přesto ji nedokázal, ať se snažil sebevíc, vytěsnit z mysli.

Věděl, že by ji mohl mít, kdyby ji začal svádět. Byla velmi mladá, nevinná, zvědavá, a proto snadno ovlivnitelná. A tak by udělal líp, kdyby si pro zábavu, společnost a uvolnění zašel raději za některou z jejích dvorních dam.

Nevinných dívek si totiž taky kdysi užil dost, stejně jako lidské krve.